

Tríptic

per Bartomeu Ribes Guasch

E s V i v e r

L'univers
es redueix
a còdols
i arena.
Sempre
és terrible
enyorar-te:
patir,
tot sol,
tantes errades,
tantes pors,
tants de silencis.
Camino,
cap a endarrere,
una altra vegada.
Amb els ulls,
però en va,
m'he ficat
més enllà
de mi mateix.
Ones petites,
mínimes,
freguen
els peus,
els records
i els mots
de la mort.

T r í p t i c

Puig des Molins

Molins de cel. Puig des Molins.
Molins de llàgrimes blaves
ligats amb fils de cosir
a núvols de tendresa vaporosa.
Aspes mogudes, ancianes mortes,
per sortilegis de fetilleres ventades.
De tramuntana a migjorn,
molins amb aspes del cel.
Un cel, moliner, amb aspes blaves.
Un cel que ha esdevingut quadrilàter
de la mort que és aigua blava,
farina de blat, insistència rodona
del somni escapador i quixotesc.
De la derrota de l'aire tan alt.
Molins de cel, caiguts a terra,
per miratge, per misèria,
quan la fi del món esclatà
amb sensacionals ventolines de molí.
Un cel de molins mirem dalt del puig.
Blau és l'àngel moliner
i Déu carrega sacs feixucs
com núvols plens de ferralla.
Molins de cel. Puig des Molins.
Mai més. Repetit tres vegades
semblarà una oració o un lament
que ja no hi és. I amén.

Pas estret

Dormir voldria
amb el gemec de l'aigua
i de nou tocar-te
mentre a la cova
el desig és submarí
i puja amunt
el vaixell del naufrag.